

[Alfred Jensen.]

snart — igen skal ind på arbejdspladsen, vil skattemyndighederne komme og kræve dem for de skyldige beløb plus de beløb, de til den tid skal betale. Det er urimeligt, at en mand, der kastes ud i arbejdsløshed, og som dør med at klare dagen og vejen, skal have sådanne besværligheder hængende over hovedet. Det er urimeligt, at han eller hun, når de kommer på arbejdspladsen, som en af de første kreditorer møder skattevæsenet. Derfor har vi år efter år talt for, at der bør ske en eftergivelse af skatten for de arbejdsløse for en periode, der svarer til den ledighedsperiode, de har, når perioden vel at mærke er over 30 dage, og jeg anbefaler, at man ser med større velvilje på de forslag, vi stiller herom, end man tidligere har gjort. Man må forstå, at det er et område, der kræver imødekommenhed, og man må forstå, at det, der kræves her, ikke er mere, end at det kan indrømmes.

Efter vor opfattelse er det, selvom man bebuder en gennemgribende ændring af skatteloven allerede i denne samling, nødvendigt at gennemføre større lettelser i beskatningen af den jævne mand, end ligningsloven nu giver mulighed for, og derfor må man tage spørgsmålet op til behandling. Jeg håber, at udvalget vil være mere lydhørt for ønsket om skattelettelser, end regeringen og regeringspartiernes ordførere har været. Skulle der ikke komme et rimeligt resultat ud af udvalgsarbejdet, forbeholder mit parti sig ret til at stille ændringsforslag i overensstemmelse med de udtalelser, jeg her har fremsat, og de synspunkter, vi ved tidligere lejligheder har gjort gældende angående skatteudskrivningen.

Finansministeren (Thorvald Kristensen): Der er ved denne lejlighed af flere ærede ordførere rejst spørgsmål om en forhøjelse af lønmodtagerfradraget og også om andre lettelser i skattelovgivningen. Jeg kan ikke lade være med at tænke på det, som det ærede medlem hr. Poul Møller var inde på; det er en realitet, at statens udgifter og skattepolitikken hører nøje sammen, og jeg ville gerne vide, hvilke udgiftsreduktioner de ærede ordførere, der har rejst spørgsmålet om skattelettelser — jeg tænker særlig på det ærede medlem hr. Hans Knudsen og endnu mere naturligvis på det ærede medlem hr. Alfred Jensen —, samtidig vil foreslå, eller på hvilke andre områder de vil

foreslå at beskatningen forhøjes. Det skulle jo ikke gerne, når referaterne af dette møde kommer ud i aviserne i morgen, være sådan, at befolkningen får det indtryk, at man kan give med den ene hånd uden at tage med den anden. Staten har jo ikke andre penge end dem, den tager fra borgerne i form af skatter.

Må jeg ikke om lønmodtagerfradrag sige, at det er et principielt spørgsmål, der i fjor blev taget foreløbig stilling til. Jeg havde for mit vedkommende ønsket, at man kunne have ventet med stillingtagen hertil, indtil skattereforment kom til behandling. Nu synes jeg i hvert fald ikke, man skal give sig til at ændre den beslutning, der blev taget i fjor, for nu kommer skatte-reformforslaget på det høje tings bord i løbet af få måneder.

Om nedslaget for folk med nedsat erhvervsevne vil jeg sige, at det er måske uheldigt, når der i bemærkningerne, som af det ærede medlem hr. Hans Knudsen omtalt, tales om begrænsning af skattestigningerne. Det rigtige er jo nemlig, hvad også det ærede medlem hr. Edvard Sørensen fremhævede, at der naturligvis kommer stigning i visse tilfælde og nedgang i andre tilfælde. Man er jo nødt til at fastsætte en almindelig regel for dette nedslag, og det kan derfor ikke undgås, at det virker forskelligt for de enkelte skatteydere, alt efter som de f. eks. er nærmere eller fjernere fra maksimalindkomsten. Dette lovforslag er naturligvis udformet efter samme princip som i de foregående år; man har stilet efter såvidt muligt at få en uforandret skat, således at de små forhøjelser og nedsættelser, der kan blive for de enkelte, i det store og hele opvejer hinanden. Det har ikke været hensigten at opnå en forhøjelse af skatteprovenuet.

Hvad aldersrentemodtagerne angår, det er vel den vigtigste gruppe af dem; der her er tale om, har jeg en beregning for, hvad man kalder de rene aldersrentemodtagere, altså for dem, hvis indtægt består af aldersrente. Her er beregnet 36 tilfælde, 16 tilfælde for ægtepar og 18 for enlige, fordelt med en trediedel på hovedstaden, en trediedel på provinsbyerne og en trediedel på landkommunerne. Disse tilfælde viser, at for de rene aldersrentemodtagere spiller nedsættelse i skatten en større rolle end forhøjelse. Af de 36 tilfælde er der 15, hvor skatten bliver uforandret, kun 5, hvor den bliver forhøjet, og 16, hvor den går ned.